

Резюме

Власенко Д. А. Контроль та нагляд за додержанням законодавства з надання адміністративних послуг суб'єктами публічної адміністрації.

У статті проаналізовано сучасний стан забезпечення контрольної та наглядової діяльності за наданням адміністративних послуг в Україні. Надано зріз основної нормативної бази, що регламентує здійснення контрольної діяльності з надання адміністративних послуг. Встановлюються особливості взаємодії системи суб'єктів державного й громадського контролю та прокурорського нагляду за наданням адміністративних послуг в Україні.

Ключові слова: адміністративні послуги, Кабінет Міністрів України, контроль, нагляд, омбудсмен, прокуратура, публічна адміністрація.

Резюме

Власенко Д. А. Контроль и надзор за соблюдением законодательства по предоставлению административных услуг субъектами публичной администрации.

В статье проанализированы современное состояние обеспечения контрольной и надзорной деятельности по предоставлению административных услуг в Украине. Предоставлено срез основной нормативной базы, регламентирующей осуществление контрольной деятельности по предоставлению административных услуг. Устанавливаются особенности взаимодействия системы субъектов государственного и общественного контроля и прокурорского надзора за предоставлением административных услуг в Украине.

Ключевые слова: административные услуги, Кабинет Министров Украины, контроль, надзор, омбудсмен, прокуратура, публичная администрация.

Summary

Vlasenko D. Control and Supervision of Legislation to provide administrative services to the subjects of public administration.

The article analyzes the current state of control and supervisory activities on the provision of administrative services in Ukraine. Courtesy of the main section of the regulatory framework governing the implementation of control activities for the provision of administrative services. The author highlighted features of interaction of the subjects of the state and public control and prosecutorial supervision over the provision of administrative services in Ukraine.

Key words: administrative services, the Cabinet of Ministers of Ukraine, control, supervision, the Ombudsman, the prosecutor's office, public administration.

УДК 342.9

В. О. ГАРБУЗОВ

Володимир Олександрович Гарбузов, виконавчий директор охоронної компанії ТОВ «Саарлос»

ОБОВ'ЯЗКИ І ПРАВА ЯК ОСНОВА АДМІНІСТРАТИВНОЇ ПРАВОСУБ'ЄКТНОСТІ ПІДРОЗДІЛІВ ВНУТРІШНЬОЇ БЕЗПЕКИ ОРГАНІВ ВНУТРІШНІХ СПРАВ УКРАЇНИ

На сьогодні питання правового статусу відповідного підрозділу органів внутрішніх справ України, визначення цілей його діяльності, завдань та функцій, компетенції тощо не достатньо досліджені у вітчизняній спеціальній юридичній літературі, що ускладнює правове регулювання роботи названого підрозділу, здійснення реформування нормативно-правової регламентації, яка має наслідком зниження ефективності та значення його практичної діяльності, а, отже, неналежне виконання прав і обов'язків, що становлять його компетенцію. За таких умов проблематика вивчення правосуб'єктності підрозділів внутрішньої безпеки органів внутрішніх справ України набуває надзвичайно важливого значення, що є основоположними та визначальними як для безпосередньої діяльності названих підрозділів, так і Міністерства внутрішніх справ України загалом.

Проблемними питаннями правосуб'єктності суб'єктів адміністративного права присвячені наукові дослідження таких представників юридичної науки, як: В. Б. Авер'янов, О. М. Бандурка, Ю. П. Битяк, І. П. Голосніченко, С. Ф. Денисюк, І. Б. Коліушко, Р. О. Куйбіда, О. В. Кузьменко, В. К. Матвійчук, В. І. Семчик, А. О. Селіванов, О. П. Рябченко, М. М. Тищенко, В. І. Шишкін та інші.

Основною метою статті є визначення обов'язків і прав як основи адміністративної правосуб'єктності підрозділів внутрішньої безпеки органів внутрішніх справ України.

З урахуванням предмета дослідження варто особливо акцентувати увагу на питаннях адміністративної правосуб'єктності підрозділів внутрішньої безпеки органів внутрішніх справ України. Назване обумовлено потребою в удосконаленні норм чинного законодавства України у відповідній сфері, практики його застосу-

вання для забезпечення дієвого механізму реалізації таким суб'єктом адміністративного права його суб'єктивних прав і обов'язків, що необхідно для виконання покладених на нього повноважень. Надзвичайна актуальність порушеної тематики зумовлена фактичною відсутністю у вітчизняній науковій юридичній літературі комплексного її дослідження.

У юридичній практиці, а особливо в доктрині права, особливого поширення набула категорія правосуб'єктності. У спеціальній науковій юридичній літературі назване поняття не має однозначного розуміння та визначення, що викликано його значною широтою, складністю та багатоманітністю. Як наслідок, у сучасній теорії права існує надзвичайно велика кількість підходів до названого терміна, його змісту, співвідношення з іншими категоріями – правовий статус, суб'єктивні права та юридичні обов'язки, що обумовлено суб'єктивними поглядами й переконаннями того чи іншого вченого-правника, його приналежністю до певної школи права тощо. За такого стану речей говорити про розробленість відповідного поняття в межах науки адміністративного права також не можна, що істотно впливає на проведення різноманітних наукових досліджень при визначенні правового положення того чи іншого органу державної влади та місцевого самоврядування, їх структурних підрозділів, а також інших суб'єктів адміністративно-правових відносин.

Для юридичної науки важливе методологічне значення мають положення про правосуб'єктність як категорію, що розкриває правовий статус суб'єктів права, передумови участі в правовідносинах, стадії правового регулювання та інші¹. Загалом можна стверджувати, що визначення правової природи правосуб'єктності є однією із найскладніших проблем у вітчизняній юридичній науці. При дослідженні відповідних проблемних питань у контексті правового статусу суб'єктів права потрібно визначитися з тим, як співвідноситься правосуб'єктність з таким поняттям, як правовий статус суб'єкта права, оскільки суб'єкт права в текстах багатьох нормативно-правових актів визначається як формальна здатність особи мати права та обов'язки, тобто правоздатність.

Однією із ключових у сучасній теорії права є проблема формування ефективної моделі правосуб'єктності як найбільш концептуальної властивості суб'єктів права, за допомогою якої забезпечується реалізація норм права, їх життєдіяльність².

У науковій спеціальній юридичній літературі зазначається, що правосуб'єктність – це можливість чи здатність особи бути суб'єктом права з усіма відповідними наслідками³. Тобто правосуб'єктність як категорія юридичної доктрини має на меті визначення кола тих суб'єктів, що можуть бути учасниками певних суспільних відносин, які врегульовані нормами права. У юридичній науковій літературі фокусується увага на тому, що правосуб'єктність – це не просто соціальна, а визначена соціально-юридична властивість, що означає, з одного боку, наділення суб'єкта певними соціально-правовими можливостями, а з іншого, – установлення їхніх меж, кордонів. Саме здатність бути носієм юридичних прав та обов'язків і називається правосуб'єктністю⁴. Однак слід зауважити, що властивість бути суб'єктом права не виникає в самовільному порядку. Отже, вона не зумовлена природною якістю людини. Натомість така властивість виникає за допомогою законодавчо встановлених норм, що, у свою чергу, й зумовлює надання відповідної специфічної юридичної якості – правосуб'єктності, яка забезпечує змогу тій чи іншій особі бути суб'єктом права та реалізовувати надані такими нормами права і обов'язки. З даного приводу свого часу достатньо влучно висловився відомий вчений-правник Г. Ф. Шершеневич, який зазначав, що правосуб'єктність є творінням об'єктивного права⁵.

У юридичній літературі зазначається, що більшість з авторів, як правило, не відводять правосуб'єктності самостійної ролі та розглядають її не як окремих правовий і категоріальний засіб, а як узагальнююче поняття, що відображає наявність в учасника правовідносин певних юридичних властивостей у їх нерозривній єдності⁶. Варто зазначити, що такий підхід дійсно наявний у юридичній доктрині, однак він не є панівним серед представників юридичної науки. Наведений погляд на природу правосуб'єктності не відповідає змісту й сутності відповідної категорії та зумовлений його отоотожненням з поняттям «суб'єкт права» внаслідок недостатнього рівня наукового дослідження та змішування з іншими поняттями.

На думку О. С. Іоффе, витоки теоретичних уявлень про правосуб'єктність тісно пов'язані із категоріями «правоздатність» та «дієздатність». По-перше, за німецькою доктриною термін «правосуб'єктність» отоотожнювався з правоздатністю, виходячи із того, що суб'єктом права вважався той, хто може мати права; по-друге, за французькою доктриною термін «правосуб'єктність» розглядався через взаємозв'язок правоздатності та дієздатності⁷. С. І. Архіпов у своїх наукових працях акцентував увагу на тому, що дієздатність, як більш високий ступінь розвитку правосуб'єктності, вміщує у собі правоздатність в якості однієї із своїх сторін, аспектів⁸. Таким чином, з наведеного вище слідує, що у сучасній теорії права склався підхід, відповідно до якого елементами правосуб'єктності є: 1) правоздатність; 2) дієздатність; 3) деліктоздатність.

Отже, підсумовуючи викладене вище, можна дійти наступних висновків. У доктрині права склався підхід, відповідно до якого поняття правосуб'єктність визнається через такі категорії, як: правоздатність, дієздатність та деліктоздатність. Досліджуваний термін має міжгалузевий характер, тому у межах кожної галузі права він набуває свого особливого змістовного навантаження та особливостей. Таким чином, правосуб'єктність можна визначити в загальнотеоретичному значенні як потенційну здатність суб'єкта права бути носієм суб'єктивних прав і обов'язків, своїми діями набувати та реалізовувати відповідні суб'єктивні права й юридичні обов'язки, а також нести встановлену законом юридичну відповідальність за власні діяння.

Підрозділи внутрішньої безпеки органів внутрішніх справ України перебувають у структурі Міністерства внутрішніх справ України, а тому його правовий статус обумовлений і статусом органів внут-

рішніх справ. У своїй діяльності підрозділи внутрішньої безпеки органів внутрішніх справ України керуються Конституцією України, Законами України «Про міліцію», «Про оперативно-розшукову діяльність», «Про державний захист працівників суду і правоохоронних органів», «Про засади запобігання та протидії корупції» та іншими законодавчими актами, постановами Верховної Ради України, актами Президента України та Кабінету Міністрів України та відомчими нормативно-правовими актами.

Основним базовим нормативно-правовим актом, який визначає компетенцію підрозділів внутрішньої безпеки органів внутрішніх справ України, є Закон України «Про міліцію»⁹. Так, названим нормативним актом до основних обов'язків міліції, які стосуються діяльності й підрозділів внутрішньої безпеки органів внутрішніх справ України, належать: 1) забезпечувати безпеку громадян і громадський порядок; 2) виявляти, запобігати та припиняти кримінальні правопорушення, вживати з цією метою оперативно-розшукових та профілактичних заходів, передбачених чинним законодавством; 3) приймати і реєструвати заяви й повідомлення про кримінальні та адміністративні правопорушення, своєчасно приймати за ними рішення; 4) брати участь у розкритті кримінальних правопорушень у порядку, передбаченому кримінальним процесуальним законодавством; 5) виявляти та припиняти адміністративні правопорушення, здійснювати провадження у справах про адміністративні правопорушення, розгляд яких законом покладено на органи внутрішніх справ та приймати рішення про накладення адміністративних стягнень та забезпечувати їх виконання у випадках, передбачених законом; 6) виявляти причини й умови, що сприяють вчиненню правопорушень, вживати в межах своєї компетенції заходів до їх усунення; брати участь у правовому вихованні населення; 7) розшукувати осіб у випадках, передбачених законодавством та міжнародними договорами України; 8) проводити криміналістичні дослідження за матеріалами оперативно-розшукової діяльності, забезпечувати у встановленому порядку участь спеціалістів криміналістичної служби у слідчих діях; 9) виконувати у передбачених законодавством випадках і в межах своєї компетенції постанови прокурора, слідчого, рішення слідчого судді, суду; 10) забезпечувати збереження знайдених, вилучених у затриманих та заарештованих осіб і зданих у міліцію документів, речей, цінностей та іншого майна, вживати заходів до повернення їх законним власникам; 11) подавати у межах наданих прав допомогу народним депутатам, представникам державних органів і громадських об'єднань у здійсненні їх законної діяльності, якщо їм чиниться протидія або загрожує небезпека з боку правопорушників; 12) надавати у межах наявних можливостей особам, які потерпіли від правопорушень та нещасних випадків або перебувають у безпорадному чи небезпечному для життя і здоров'я стані, у тому числі неповнолітнім, які залишилися без опікування, домедичну допомогу та іншу допомогу, а також у разі необхідності вживати передбачених Законом України «Про екстрену медичну допомогу» заходів для забезпечення надання зазначеним особам екстреної медичної допомоги; 13) забезпечувати у порядку, встановленому законодавством України, безпеку осіб, взятих під захист, у разі надходження від них заяви, звернення керівника відповідного державного органу чи отримання оперативної та іншої інформації про загрозу їх життю, здоров'ю, житлу чи майну; 14) забезпечувати затриманим або заарештованим (взятим під варту) особам право на юридичний захист у порядку, передбаченому цим Законом та іншими нормативно-правовими актами¹⁰.

До основних прав міліції, які стосуються діяльності і підрозділів внутрішньої безпеки органів внутрішніх справ України належить: 1) перевіряти у громадян при підозрі у вчиненні правопорушень документи, що посвідчують їх особу, а також інші документи, необхідні для з'ясування питання щодо додержання правил, нагляд і контроль за виконанням яких покладено на міліцію; 2) затримувати та тримати у спеціально відведених для цього приміщеннях; 3) проводити огляд осіб, зазначених цієї статті, речей, що знаходяться при них, транспортних засобів і вилучати документи та предмети, що можуть бути речовими доказами або використані на шкоду їх здоров'ю; 4) за дорученням слідчого органу досудового розслідування, прокурора проводити або брати участь у проведенні процесуальних дій у кримінальному провадженні та виконувати ухвали слідчого судді, суду про привід учасників кримінального провадження у порядку, передбаченому Кримінальним процесуальним кодексом України; 5) застосовувати до особи електронні засоби контролю в порядку, встановленому Кримінальним процесуальним кодексом України; 6) здійснювати на підставах і в порядку, встановлених законом, гласні та негласні оперативно-розшукові заходи; 7) проводити фотографування, звукозапис, кіно- і відеозйомку, дактилоскопію осіб, які затримані за підозрою у вчиненні злочину, взяті під варту, підозрюються чи обвинувачуються у вчиненні кримінального правопорушення, а також осіб, підданих адміністративному арешту; 8) проводити аудіо-, відео-, фотофіксацію як допоміжний засіб попередження протиправних дій та розкриття правопорушень; 9) вести оперативно-пошукові та криміналістичні обліки, облік адміністративних правопорушень та профілактичний облік правопорушників, документів, інші передбачені законодавством обліки; здійснювати обробку персональних даних в обсязі, структурі та порядку, що впливають із завдань і функцій, покладених на міліцію цим та іншими законами; у межах компетенції складати статистичну інформацію, забезпечувати режим доступу до інформації, надавати інформаційні послуги; 10) проводити огляд поклажі, багажу та огляд пасажирів цивільних повітряних, морських і річкових суден, засобів залізничного та автомобільного транспорту згідно з чинним законодавством; 11) входити безперешкодно у будь-який час доби: на територію і в приміщення підприємств, установ і організацій, в тому числі митниці, та оглядати їх з метою припинення злочинів, переслідування осіб, підозрюваних у вчиненні злочину, при стихійному лихові та інших надзвичайних обставинах; на земельні ділянки, в жилі та інші приміщення громадян у разі переслідування злочинця або припинення злочину, що загрожує життю мешканців, а також при стихійному лихові та інших надзвичайних обставинах; до житла чи до іншого воло-

діння особи, яка перебуває під домашнім арештом або адміністративним наглядом, з метою перевірки виконання встановлених судом обмежень; 12) перебувати на земельних ділянках, в жилих та інших приміщеннях громадян за їхньою згодою, а також на території і в приміщеннях підприємств, установ та організацій з повідомленням про це адміністрації з метою забезпечення безпеки громадян, громадської безпеки, запобігання злочину, виявлення і затримання осіб, які його вчинили; 13) одержувати безперешкодно і безплатно від підприємств, установ і організацій незалежно від форм власності та об'єднань громадян на письмовий запит відомості (в тому числі й ті, що становлять комерційну та банківську таємницю), необхідні у справах про злочини, що знаходяться у провадженні міліції. Отримання від банків інформації, яка містить банківську таємницю, здійснюється у порядку та обсязі, встановлених Законом України «Про банки і банківську діяльність»; 14) інші права працівників міліції¹¹.

Компетенція підрозділів внутрішньої безпеки органів внутрішніх справ України обумовлена тими завданнями, які на них покладені, зокрема: 1) забезпечення особистої безпеки громадян, захист їх прав, свобод та законних інтересів від протиправних посягань; 2) запобігання і припинення правопорушень; 3) охорона та забезпечення громадської безпеки, громадського порядку, виявлення, розкриття і розслідування злочинів; 4) охорона прав і законних інтересів громадян, підприємств, установ, організацій незалежно від форм власності; 5) боротьба з корупцією та організованою злочинністю¹².

Висновки. Діяльність підрозділів внутрішньої безпеки органів внутрішніх справ України є надзвичайно важливою як для належної роботи органів внутрішніх справ України, так і загалом для держави та суспільства. На сьогодні існує нагальна потреба в удосконаленні методів роботи таких підрозділів, підвищенні ефективності практичної діяльності як самих підрозділів, так і взагалі Міністерства внутрішніх справ України. Тим не менш, насамперед для реалізації наведених вище напрямів роботи потрібно узагальнити, систематизувати та покращити стан нормативно-правового регулювання діяльності підрозділів внутрішньої безпеки органів внутрішніх справ України щодо структури, чисельності, особливостей проходження служби працівникам таких органів тощо. Усі наведені питання так чи інакше зумовлюють потребу у необхідності звернення до категорії правосуб'єктності як загалом, так і конкретного підрозділу.

¹ Кравчук В. Поняття конституційної правосуб'єктності / В. Кравчук // Історико-правовий часопис: журнал; Східноєвроп. нац. ун-т ім. Лесі Українки. – 2013. – № 2. – С. 71.

² Костюк В. Л. Проблеми визначення правосуб'єктності у загальній теорії права / В. Л. Костюк // Держава і право. – 2009. – Вип. 44. – С. 14.

³ Зайчук О. В. Теорія держави і права. Академічний курс : підруч. / за ред. О. В. Зайчук, Н. М. Оніщенко. – 2-ге вид., доповн. і переробл. – К. : Юрінком Інтер, 2006. – С. 444–445.

⁴ Окунев І. С. Проблема правосуб'єктності як складова теорії правового статусу суб'єкта права / І. С. Окунев // Держава і право: зб. наук. пр. – К. : Інститут держави і права ім. В.М. Корещького НАН України. – 2007. – Вип. 37. – С. 59. – (Серія «Юридичні і політичні науки»).

⁵ Шершеневич Г. Ф. Наука цивільного права в Росії / Г. Ф. Шершеневич. – М. : Статут, 2003. – С. 215.

⁶ Пундор О. Ю. Про визначення змісту категорії «правосуб'єктність» у теорії права та галузевих теоріях цивільного й господарського права (порівняльно-правовий аспект) / Ю. О. Пундор // Часопис Київського університету права. – 2013. – № 1. – С. 60.

⁷ Иоффе О. С. Избранные труды по гражданскому праву / О. С. Иоффе. – М. : Статут, 2000. – С. 84.

⁸ Архипов С. И. Субъект права: теоретическое исследование / С. И. Архипов. – СПб. : Изд-во Р. Асланова «Юридический центр Пресс», 2004. – С. 133.

⁹ Про міліцію : Закон України від 20 грудня 1990 р. № 565-ХІІ // Відомості Верховної Ради. – 1991. – № 4. – Ст. 20.

¹⁰ Там само.

¹¹ Там само.

¹² Приймак Є. Б. Основні завдання Департаменту внутрішньої безпеки Міністерства внутрішніх справ та окремі напрями його вдосконалення ДВБ на сучасному етапі / Є. Б. Приймак, С. В. Погорелов // Право і безпека. – 2012. – № 4 (46). – С. 235.

Резюме

Гарбузов В. О. Обов'язки і права як основа адміністративної правосуб'єктності підрозділів внутрішньої безпеки органів внутрішніх справ України.

У даній статті визначено зміст поняття правосуб'єктності. Проаналізовано нормативно-правові акти, що регулюють діяльність підрозділів внутрішньої безпеки органів внутрішніх справ України. Досліджено обов'язки й права як основу адміністративної правосуб'єктності підрозділів внутрішньої безпеки органів внутрішніх справ України.

Ключові слова: правосуб'єктність, підрозділи внутрішньої безпеки, органи внутрішніх справ України, обов'язки, права.

Резюме

Гарбузов В. А. Обязанности и права как основа административной правосубъектности подразделений внутренней безопасности органов внутренних дел Украины.

В данной статье определено содержание понятия правосубъектности. Проанализированы нормативно-правовые акты, регулирующие деятельность подразделений внутренней безопасности органов внутренних дел Украины. Исследованы обязанности и права как основы административной правосубъектности подразделений внутренней безопасности органов внутренних дел Украины.

Ключевые слова: правосубъектность, подразделения внутренней безопасности, органы внутренних дел Украины, обязанности, права.

Summary

Garbuzov V. Obligations and rights as a legal basis for administrative internal security departments of internal affairs Ukraine.

In this article defined the meaning of law. Analyzed regulatory legal acts regulating the activities of internal security departments of internal affairs of Ukraine. Investigated duties and rights as a legal basis for administrative internal security departments of internal affairs of Ukraine.

Key words: personality, a division of Homeland Security, the Internal Affairs of Ukraine, duties, rights.

УДК 342.9

А. П. ДЕНИСЕНКО

Анатолій Павлович Денисенко, Народний депутат України VII скликання

**ПРОБЛЕМИ В ОРГАНІЗАЦІЇ ГРОМАДСЬКОГО КОНТРОЛЮ
У СФЕРІ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ**

Основним завданням цього дослідження є виявлення, критичний аналіз та інтерпретація проблем в організації громадського контролю у сфері державного управління України. Окрім цього, дане дослідження спрямоване на розробку ефективних механізмів вдосконалення законодавства шляхом усунення найсуттєвіших недоліків та прогалин в організації громадського контролю. З огляду на це, основним завданням дослідження в рамках цього підрозділу є критичний аналіз й обговорення недоліків в організації громадського контролю у сфері державного управління з позиції теорії адміністративного права.

Проблеми та недоліки організації громадського контролю у сфері державного управління були центром дослідження таких вчених, як: Т. В. Бельська, В. В. Гиририбов, А. С. Крупник, В. В. Латишева, Т. В. Наливайко, Т. В. Панченко, О. В. Прієшкіна та інші.

Основна мета статті полягає у з'ясуванні проблемних аспектів теоретичного визначення та інтерпретації різних вимірів організації громадського контролю у сфері державного управління.

Проблема термінологічного визначення громадського контролю у сфері державного управління.

Першочерговою проблемою дослідження є відсутність єдиного чіткого демократичного визначення громадського контролю згідно норм права України. Ця проблема впливає із того факту, що складності понятійного апарату складають фундаментальне призупнення реформування інституту громадського контролю у сфері державного управління. До того ж, за відсутності єдиного актуального визначення поняття «громадський контроль» втрачається ефективність практичного застосування механізмів громадського контролю з боку суспільства, оскільки суспільство не розуміє повноти та меж актуалізації своїх повноважень у галузі громадського контролю. Окрім поняття громадського контролю, труднощі та протиріччя також виникають у застосуванні категорії «державне управління», яке має дуже вузькі рамки та не включає в себе поняття «муніципального управління»¹.

Термін «державне управління» запозичений із англійської мови категорії «public administration» (публічне управління). Отже, поняття «публічне управління» є більш точним, ніж поняття «державне управління», адже воно охоплює також діяльність органів місцевого самоврядування, прокуратури та інших публічних органів, які разом з органами державної влади охоплюються поняттям органів публічної влади. Характерним є той факт, що громадський контроль направлений не виключно на органи державної влади, а й на органи публічної влади, тому поняття «публічне управління» є більш точним в даному контексті.

Стосовно другого недоліку правового формулювання громадського контролю у сфері державного управління, слід відмітити, що вітчизняний законодавець, а також такі вчені, як О. Ю. Висоцький, О. Є. Висоцька та Ю. П. Шаров чомусь схильні звужувати одне із завдань державного управління до забезпечення прав, свобод та інтересів громадян України². Тобто, із контексту державного управління і громадського контролю повністю усуваються права, свободи та інтереси осіб без громадянства та іноземців, що є недопустимим для демократичної держави. Необхідність реалізації громадського контролю та державного управління в контексті прав, свобод та інтересів людини, а не лише в контексті прав, свобод й інтересів громадянина, впливає із того факту, що громадський контроль, як інститут представницької демократії є саме громадським, а не громадянським контролем. За відсутності прав негромадян щодо здійснення громадського контролю, проліферує проблема нерівності та недемократичності, коли громадянам та особам без громадянства можна відмовляти у реалізації їхніх прав на тій підставі, що вони не можуть виявляти й попереджати порушення у сфері публічного управління.

Проблема логічного та юридичного зв'язку між громадським контролем як механізмом та державним управлінням як сферою застосування механізму.